

Ploaia

Flavius Laurian Duverna

Ploaia

Când ploaia binefacătoare
Își varsă stropii reci de vânt
Peste recoltele în așteptare
Ce-și iau hrana din pământ...
Natura atunci se-nviorează,
Copaci și plante toate cresc
Câmpi de flori se-nveselesc
Sub soarele ce-i luminează,

E splendid totul, - minunat!
Oriîncotro ți-ntorci privirea
Peisagii scumpe de-admirat
Procheamă în inimă iubirea,
Ea naște dragostea de viață
Când de-a trăi și de-a simți,
Vrei să pricepi cum ea va fi
În ori ce scumpă dimineată.

Și-ntotdeauna, după ploaie
Se strâng recoltele bogate
Când secerea cu râvnă taie
Spicele de alb ce-s coapte,
Și-i timp de sfântă bucurie
Când sunt puse în hambare,
A celor ce-au făcut lucrare
Semănând, cu trudă-n glie.

Și, ca-n timpul ploii timpurii
Ce face spicul să crească,
Spre a-mpărți mari bucurii
În timpul gata să rodească,
Se completează bobul greu:
Un caracter, ce-n veșnicie
Simbol în Ploaia cea Târzie,
Va preamări pe Dumnezeu.

Flavius Laurian Duverna